

Leo Trotskij

Den amerikanska oppositionens uppgifter

maj 1929

[Ur *Writings of Leon Trotsky, 1929*, s 143-48. Översättning Stefan Kangas.]

Leo Trotskij skrev följande brev 1929, efter att han kommit till Turkiet dit han tvingats i exil från Sovjetunionen. Detta är det första brev han skickade till de amerikanska trotskisterna. På ett par korta rader ger Trotskij den amerikanska vänsteroppositionen utmärkta råd. Han förklarar behovet av att bygga en revolutionär kärna med järndisciplin som inte bygger på byråkratiskt ”kommenderande”, utan på medveten övertygelse. För att göra detta, förklarar han, måste oppositionen bryta med den amatör-mässighet som präglat den amerikanska rörelsen – både socialistpartiet och kommunistpartiet. Oppositionen måste i stället basera sig på självupppoffrande klasskämpar, som den mer än någon annanstans kommer att hitta bland de mest kuvade och förtryckta lagren i det amerikanska samhället.

Till de amerikanska bolsjevik-leninisterna (oppositionen)

The Militants redaktörer

Kära vänner:

Jag följer er tidskrift med stort intresse och det gläder mig mycket att se dess kämparglöd. Den amerikanska oppositionens historia är i sig mycket betydande och lärorik. Efter fem års kamp från den ryska oppositionen krävdes det att medlemmar i det amerikanska partiets centralkommitté [kommunistpartiet – Red.], och till och med dess politbyrå, reste till en kongress i Moskva för att de för första gången skulle få reda på vad den så kallade ”trotskismen” är. Detta faktum är i sig tillräckligt som en förintande anklagelseakt mot den polisregim och de giftiga falsifieringar som härskar inom partiet.

Lovestone och Pepper skapade inte denna regim men de är dess stabschefer.¹ Jag överbevisade Lovestone om en motbudande ideologisk förfalskning (se min bok *Europa och Amerika*).² Under en någorlunda normal regim hade detta räckt för att begrava honom för en lång tid framöver, eller åtminstone att få honom att erkänna och bättra sig. Men under den nuvarande regimen behöver personer som Lovestone bara återupprepa alla de förfalskningar som redan avslöjats för att återigen försvara sina egna positioner. Deras fullkomliga skamlöshet kommer av att de imiterar sina chefer inom partiet. Den inställning som personer som Lovestone och Pepper står för är i grunden motsatt den proletära revolutionens inställning. Den disciplin som vi strävar efter – och vi strävar mot en järndisciplin – kan bara bygga på medvetet erövrade övertygelser som blivit en del av ens kött och blod.

Jag har inte haft tillfälle att ha nära kontakt med de andra tongivande grupperingarna inom det amerikanska kommunistpartiet – förutom då förstås Foster. För mig har det alltid verkat som att den senare är gjord av mer pålitligt virke än Lovestone och Pepper. I Fosters kritik av partiets officiella ledning har det alltid funnits mycket som är korrekt och skarpsinnigt. Men

¹ Jay Lovestone (1898-1990) och John Pepper, pseudonym för Josep Pogany (1886-1937) var ledare för det amerikanska kommunistpartiet och ledde uteslutningen av trotskisterna (i slutet av oktober 1928), samt inledde de första kampanjerna där man riktade våld mot de sistnämnda, handlingar som senare förnekades av Lovestone-gruppen. De uteslöts själva av stalinisterna 1929.

² Se [Europa och Amerika](#) (på marxistarkivet)

såvitt jag kan förstå är Foster en empiriker. Han vill inte, eller kan inte, föra sitt tänkande till sin logiska slutsats och göra de nödvändiga generaliseringarna på grundval av sin kritik. Av den anledningen har det alltid varit otydligt för mig i vilken riktning Fosters kritik leder honom: till vänster eller till höger om den officiella centrismen. Vi måste komma ihåg att det förutom den marxistiska oppositionen även finns en opportunistisk opposition (Brandler, Thalheimer, Souvarine och andra). Samma empirism verkar vägleda Foster i formerna för all hans aktivitet, vilken består i att kämpa mot den lilla djävulen med Satans stöd. Foster försöker gömma sig bakom ett stalinistiskt kamouflage för att längs denna smuggelväg närma sig ledningen för det amerikanska partiet. Att leka kurrögömma har hittills aldrig lett till några seriösa resultat i den revolutionära politiken. Utan en generell och principfast ståndpunkt i världsrevolutionens grundläggande frågor, till att börja med i frågan om socialism i ett enda land, kan man inte uppnå permanenta och seriösa revolutionära segrar. Man kan bara uppnå byråkratiska framgångar likt de som Stalin har haft. Men dessa tillfälliga framgångar kommer till priset av ett nederlag för proletariatet och Kominterns sönderfall. Jag tror inte att Foster kommer att uppnå ens den andra rangens målsättningar som han ställt upp, för personer som Lovestone och Peppers är mycket bättre lämpade att genomföra en byråkratiskt centristisk politik tack vare deras brist på verklig karaktär och deras villighet att inom 24 timmar genomföra vilken kursändring som helst om den passar den stalinistiska generalstabens administrativa behov.³

Den amerikanska oppositionens arbete har en internationellt historisk betydelse, för i sista hand kommer alla vår planets historiska problem att avgöras på amerikansk mark. Det finns mycket som talar för uppfattningen att Europa och Östern står närmare revolutionen än USA. Men även om man antar att det Amerika som nu skakar hela världen kommer att skakas sist av alla, kvarstår faran för att en revolutionär situation i USA kommer att inträffa när det amerikanska proletariatets förtrupp är oförberedd, på samma sätt som var fallet i Tyskland 1923, i England 1926, och i Kina 1925 till 1927. Vi får inte för ett ögonblick glömma bort att den amerikanska kapitalismen mer och mer vilar på världsekonomin grund, med alla dess motsättningar och kriser, både militära och revolutionära. Detta betyder att en social kris i USA kan inträffa bra mycket tidigare än många tror, och utvecklas i en rasande takt redan från början. Således slutsatsen: *det är nödvändigt att förbereda.*

Såvitt jag kan bedöma har ert officiella kommunistparti ärvt inte så få av det gamla Socialistpartiets kännetecken. Det blev tydligt för mig när Pepper lyckades dra in det amerikanska kommunistpartiet i det skandalösa äventyret med LaFollettes parti.⁴ Denna undermåliga politik av parlamentarisk opportunist doldes med ”revolutionärt” pladder om att den sociala revolutionen i USA inte kommer att genomföras av proletariatet utan av de ruinerade bönderna. När Pepper lade fram denna teori till mig vid sitt återvändande från USA trodde jag att jag hade att göra med en särskild individuell avvikelse. Det krävdes viss möda för att förstå att det är ett helt system, och att Amerikas kommunistiska parti hade dragits in i detta system.

³ Lovestone och Pepper, som var allierade med Bucharin i dispyterna i det ryska kommunistpartiet, försökte byta sida när de fick reda på att ”korridor korsnacket” på den sjätte kongressen hade beslutat sig för att dumpa Bucharin, men de var för sena med att tillkännage sin lojalitet med Stalin. Deras samröre med Bucharin gjorde dem misstänkta och dömde dem till att förlora ledningen över det amerikanska partiet.

⁴ Robert M. Follette (1855-1925) var en republikansk senator från Wisconsin som kandiderade i presidentvalet i USA 1924 som Progressiva partiets kandidat. Han fick 16,6% av rösterna och vann en delstat, Wisconsin. Kommunistpartiet hade 1923 tagit över ledningen i det amerikanska Farmer-Labor Party (FLP) och bytt dess namn till Federated Farmer-Labor Party, men förlorat att arbetarstöd som det tidigare haft. Ruthenberg-Pepper-Lovestone-ledningen i kommunistpartiet antog då en politik som länkade partiet till La Follettes presidentkampanj, fast det fanns så mycket kritik mot denna linje så att man fick Kominterns exekutivkommitté (EKKI) att se över denna polit. Det ledde till att politiken stämplades som opportunistisk och partiet drog tillbaka sitt stöd till La Follettes kampanj.

Därefter blev det tydligt för mig att detta lilla parti inte kan utvecklas utan djupa inre kriser, som kan säkra det mot pepperism och andra fördärvliga sjukdomar. Jag kan inte kalla dem för barnsjukdomar. Tvärtom handlar det om ålderssjukdomar som består i byråkratisk sterilitet och revolutionär oförmåga.

Det är därför jag misstänker att kommunistpartiet har tagit över många av Socialistpartiets egenskaper, vilket trots dess ungdom slog mig med dess tecken på ålderdomlig svaghet. För majoriteten av dessa socialister – jag tänker på det styrande skiktet – är deras socialism en sidofråga, en andra rangens sysselsättning som de passar in under sina lediga timmar. Dessa fina herrar ägnar sex dagar i veckan åt sina liberala eller kommersiella professioner, och fyller inte utan framgång ut sina egendomar, och på den sjunde dagen går de med på att ägna sig åt att rädda sina själar. I en bok med mina memoarer [*Mitt liv*, – Red.] har jag försökt göra en sammanfattning av detta slags socialistiska Babbitt-typer.⁵ Det står klart att inte så få av dessa fina herrar har lyckats förklä sig som kommunister. Här handlar det inte om några intellektuella motståndare, utan om klassfiender. Oppositionen får inte rikta sig till småborgerliga brackor, utan till de proletära Jimmie Higgins⁶ för vilka kommunismens idé, när de väl fyllts av den, blir innehållet i hela deras liv och aktivitet. Det finns inget mer motbjudande och farligt i det revolutionära arbetet än småborgerligt dilettanteri – konservativt, egoistiskt, egennyttigt och oförmöget till uppoffringar för den stora sakens skull. De avancerade arbetarna måste fast anamma en enkel men oföränderlig regel: De ledare eller ledarkandidater som i vanliga och fredliga tider är oförmögna att till kommunismens sak offra sin tid, sina krafter, sina medel, kommer oftast av alla i en revolutionär period att bli direkta förrädare eller hamna i samma läger som de som väntar och ser vilken sida som går segrande ur striden. Om element av denna typ står i ledningen för partiet kommer de otvivelaktigt att förstöra det när den stora prövningen kommer. Och det är inte bättre ställt med de obegåvade byråkrater som enbart lånar sig till Komintern på samma sätt som de skulle göra till en notariatjänst, och som lydigt anpassar sig till varje ny chef.

Oppositionen – det vill säga bolsjevik-leninisterna – kan naturligtvis ha sina medresenärer, som utan att ge sig själva helt till revolutionen ändå gör den ena eller andra tjänsten för kommunismens sak. Det skulle naturligtvis vara fel att inte dra nytta av dem. De kan göra betydande bidrag till arbetet. Men medresenärer, inte ens de mest ärliga och seriösa, bör inte göra några anspråk på att leda. Ledarna måste vara förbundna i allt sitt dagliga arbete med dem de leder. Deras arbete måste pågå inför massornas ögon, oavsett hur liten den massan råkar vara för tillfället. Jag skulle inte ge ett rött öre för en ledning som kan inkallas med ett telegram från Moskva eller annan plats utan att massorna ens märkte deras frånvaro. En sådan ledning betyder att bankrutten garanteras på förhand. Vi måste rikta in oss på de unga proletärer som önskar att lära sig och kämpa, och är förmögna till entusiasm och självuppoffring. Bland sådana personer måste vi dra till oss och skola partiets och proletariatets genuina kadrer.

Varje medlem i oppositionens organisation bör förpliktigas att ha flera unga arbetare under sin ledning, pojkar från 14 till 15 år och äldre, att förbli i ständig kontakt med dem, att hjälpa dem i sin självskolning, att skola dem i den vetenskapliga socialismen och systematiskt bekanta dem med den proletära förtruppens revolutionära politik. Den oppositionist som själv är otillräckligt förberedd för sådant arbete bör lämna över de unga proletärer han rekryterat till mer utvecklade och erfarna kamrater. Vi vill inte ha folk som är rädda för hårt arbete. Den revolutionära bolsjevikens kall innebär förpliktelser. Den första av dessa förpliktelser är att

⁵ Babbitt – huvudpersonen och en mäklare i Sinclair Lewis roman från 1922 med samma namn som blivit populär för sin satir av medelklassens liv i USA.

⁶ Jimmie Higgins – var en socialistisk aktivist i en roman från 1919 av Upton Sinclair. Den följer en arbetares liv, Jimmie Higgins, vars erfarenheter gör honom till en klasskämpe.

kämpa för den proletära ungdomen, att röja en väg till dess mest förtryckta och försummade skikt. De står längst fram under vår fana.

De fackliga byråkraterna, precis som den falska kommunismens byråkrater, lever i den stämning som skapats av de övre lagren av arbetarklassens aristokratiska fördomar. Det skulle vara en tragedi om oppositionisterna påverkas på minsta sätt av dessa kvaliteter. Vi måste inte bara avvisa och fördöma dessa fördomar; vi måste bränna varje spår av dem ut ur våra medvetanden; vi måste hitta en väg till de mest utslagna, till de mörkaste lagren av proletariatet, till att börja med negern, som det kapitalistiska samhället konverterat till en utstött och som måste lära sig att se oss som sina revolutionära bröder. Och detta beror helt och hållet på vår energi och hängivenhet till arbetet.

Jag ser från kamrat Cannons brev att ni har för avsikt att ge oppositionen en mer organiserad form. Jag kan bara välkomna den nyheten. Det följer helt samma linjer som de uppfattningar jag lagt fram ovan. I det arbete ni utför är en korrekt utformad organisation nödvändig. Avsaknaden av tydliga organisatoriska relationer följer av intellektuell förvirring eller leder till det. Larmet om ett andra parti och en fjärde international⁷ är bara löjligt, och vi bör inte låta det avskräcka oss. Vi sätter inte likhetstecken mellan den Kommunistiska internationalen och den stalinistiska byråkratin, det vill säga med hierarkin av personer som likt Pepper befinner sig i olika långt gångna stadier av demoralisering. Till grund för internationalen ligger en bestämd uppsättning idéer och principer, slutsatser dragna från hela världsproletariatets kamp. Det är denna uppsättning idéer som vi, oppositionen, företräder. Vi kommer att försvara den mot de monstruösa misstagen och skändningarna på den femte och sjätte kongressen [i Komintern], och mot centristernas fiendliga apparat, som på den ena kanten helt går över till termidorernas led. Det är helt uppenbart för varje marxist, trots den stalinistiska apparatens enorma materiella resurser, att den styrande falangen i Komintern politiskt och teoretiskt redan är död. Det är oppositionen som bär Marx och Lenins fana i sina händer. Jag tvivlar inte på att bolsjevikernas amerikanska sektion kommer att inta en värdig plats under den fanan.

Med hjärtliga oppositionella hälsningar,
L. Trotskij

⁷ När detta brev skrevs 1929 kämpade medlemmar i vänsteroppositionen i Ryssland och Trotskijs anhängare internationellt mot stalinisternas uteslutning av dem från kommunistpartierna runtom i världen och för att bli återinsatta. De såg inte den termidoriiska processen i Sovjetunionen och Komintern som fullbordad eller omöjlig att vända. Den avgörande vändpunkten kom 1933, när Hitler kom till makten utan opposition inom kommunistpartierna mot den förödande politik som Komintern fört och som hjälpt Hitler till makten.